

REDACTIONELE COMMENTAAR

CARIËSPREVENTIE MET FLUORIDEN

Van dit door de Voorzitter van de Gezondheidsraad op 1 juni j.l. aan de minister van sociale zaken en volksgezondheid uitgebrachte (112 bladzijde tellende) rapport, heeft de directeur-generaal van de volksgezondheid een exemplaar doen toekomen aan alle gemeentebesturen, gemeentelijke geneeskundige- en gezondheidsdiensten, zomede aan alle Nederlandse artsen en tandartsen benevens aan de leiders van waterleidingsbedrijven.

Deze ruime verspreiding is bedoeld niet alleen om de in het rapport neergelegde resultaten van de studie der betreffende commissie en experimentele bevinding ter kennis te brengen van hen bij wie uit hoofde van hun werkzaamheid en beroep hiervoor belangstelling mag worden verwacht, doch tevens met de verwachting dat zij het hiermede te verkrijgen inzicht dienstbaar zullen maken aan de voorlichting van het publiek met betrekking tot het (zoveel mogelijk) voorkomen van tandbederf.

De inhoud is verdeeld over tien hoofdstukken, waarmee het gehele complex van vraagstukken met de fluoridering verband houdende aan een voor goed begrip uitputtende behandeling wordt onderworpen. Men krijgt al lezende de overtuiging dat geen enkel facet aan de aandacht van de commissie is ontgaan, noch enigerlei bedenking, die tegen het gevoerde betoog zou kunnen worden aangevoerd. De streng objectieve wijze waarop elk onderdeel wordt benaderd verleent aan de uitspraken een overtuigingskracht, die tezamen met de glasheldere stijl en formulering de bestudering tot een boeiende bezigheid maakt.

Men gevoelt zich dan ook gedrongen de Gezondheidsraad in gedachten hulde te betuigen voor de inhoud en de vorm waarin die ter kennis zijn gebracht.

Aan elk hoofdstuk is een samenvatting en een literatuurlijst toegevoegd ten gerieve van de uiteraard gevarieerde belangstelling.

Gehoopt mag worden dat de brede publiciteit, aan het rapport gegeven, er toe moge bijdragen om mogelijke weerstanden tegen de toepassing der fluoridering uit de weg te ruimen. Het rapport biedt daartoe alle materiaal. B.

DE OMVANG DER TANDHEELKUNDIGE BEHANDELING IN ZIEKENFONDSVERBAND

Het kortelings verschenen verslag van de Ziekenfondsraad over 1959, waaromtrent elders in dit nummer het op de tandheelkundige hulp betrekking hebbende is weergegeven, vermeldt onder meer tot welke voorstellen de commissie ad hoc was gekomen met betrekking tot een wijziging in de tandheelkundige voorzie-

ning. Daarin was tevens vervat een beperking van de rechten der verzekerden boven 45 jaar.

Omtrent een tussenoplossing tussen de suggesties van de minister en de oorspronkelijke voorstellen van de Ziekenfondsraad (waarnaar de lezer elders wordt verwezen) was het advies gevraagd van de organisaties der alg. ziekenfondsen en van de Maatschappij. De Commissie Tandheelkundige Vraagstukken, aan wie deze adviezen in handen was gesteld, werd verzocht zich omtrent bepaalde vragen nogmaals te beraden.

Wanneer te dezer plaatse aan deze aangelegenheid aandacht wordt gewijd dan is het vanwege de onzekerheid, die in tandheelkundige kring tot uiting is gebracht omtrent de omvang der tandheelkundige verzorging in ziekenfondsverband. Zulks weer met het oog op de toekomstige omvang van het beschikbare tandheelkundige apparaat, waarvoor van meerdere zijden op belangrijke uitbreiding is aangedrongen. Die onzekerheid sproot voort uit de verwachting van een mogelijk drastische inkrimping van de rechten van de hogere leeftijdsgroepen en een daaruit resulterend verminderd beroep op gebitsverzorging.

Wanneer door een wijziging in de voorziening aan de jeugdige verzekerden voorrang wordt verleend ten einde een hoger nuttig rendement na te streven, dan blijkt echter uit de betreffende mededeling dat daarbij geenszins de bedoeling voorzit om op de tandheelkundige verstrekkingen als zodanig te bezuinigen door de totale omvang ervan te willen verminderen. De bedektelijk uitgesproken verwachting dat een en ander wel eens zou kunnen leiden tot een geringere werkzaamheid der tandheelkundige medewerkers wordt door het verslag zeker niet bevestigd.

Maar ook in ander opzicht is voor de verwachting van een openlijk of verkapt streven naar bezuiniging op de kosten der tandheelkundige hulp weinig grond.

Vergelijking van de totale jaarlijkse uitgaven ten behoeve van de sociaal-geneeskundige verzorging over de laatste jaren geeft een onverhuld beeld van de voortdurende stijging: in tien jaar tijds zijn zij vertwee-en-een-halfvoudigd, meer gepreciseerd zijn de kosten 2.68 maal zo groot geworden. Per verzekerde stegen zij van f 27,38 tot f 73,35 in 1958. Dat ook de tandheelkundige verstrekkingen hogere eisen hebben gesteld aan de uitgaven ligt voor de hand. De lasten liepen op van f 1,76 per verzekerde in 1948 tot f 4,75 tien jaar later. Dit betekent een toename tot het 2,7-voudige, hetgeen derhalve niet veel afwijkt van dat van de totale stijging.

Al vormen deze stijgende uitgaven een niet te onderschatten verschijnsel, zo treft men nergens in het verslag een aanduiding dat bezuiniging op de verstrekkingen een punt van overweging zou vormen, eerder op bepaalde onderdelen een uitbreiding (buiten het terrein der tandheelkunde).

De algemene conclusie aan de hand van het verslag kan dan ook luiden dat er voor de in de aanvang genoemde onzekerheid geen grond is; dat voor wat betreft de totale reële vraag naar gebitsverzorging in het kader der ziekenfondsen, ongeacht een verschuiving ten aanzien van de onderscheidene leeftijdsgroepen, zeker geen ingrijpende verandering op komst is.

B.